

Maade, saa at de hver bliver ordnet for sig, men med den Forbindelse, jeg nævnedede før, at Arbejdsløsheds-kasserne først griber ind, naar Arbejdsanvisningsinstituttet var sikkert paa at have løst sin Opgave til Fuldkommenhed.

Jeg kan selvfølgelig ikke her komme ind paa selve Arbejdsanvisningen, men jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse have Lov til at sige det ene, at det forekommer mig, at den naturlige Løsning vilde være at gaa Statsvejen og saa i øvrigt for at kunne løse denne Opgave til Fuldkommenhed inddrage baade Arbejdsgivere og Arbejdere, vel ogsaa Kommunerne. Men efter min Mening skal mange forskellige Elementer samarbejde for her at skabe en virkelig god Løsning.

Jeg kommer herved naturligt til at tale om det Forslag, som er stillet i Slutningen af § 13, hvorefter den Afgørelse, der træffes af Bestyrelsen i Henseende til at bedømme, hvorvidt der er et Arbejde for en arbejdsløs eller ikke, skal kunne indankes for Nævnet blandt andet ogsaa af „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“. Ogsaa denne Bestemmelse peger, om jeg saa maa sige, i den rigtige Retning. Det, man vil opnaa, er, at den Mand aldrig kan anses for arbejdsløs, for hvis Vedkommende det kan konstateres, at en Privatmand har tilbudt ham Arbejde til tariffmæssig Betaling. Jeg siger udtrykkelig „tariffmæssig Betaling“, thi man kan ikke forlange, at arbejdsløse Arbejdere skal være med til at berøve sig selv Understøttelsen fra Arbejdsløsheds-kassen for at undergrave den økonomiske standard of life, som nu engang hans Kammerater i denne eller hin Branche har naaet. Men Maalet maa altsaa være, at det kun er den uforskyldte Arbejdsløshed, som giver Ret til Understøttelse af Kasserne, og at den Mand selvfølgelig aldrig kan anses for arbejdsløs, om hvem det kan konstateres, at han har Tilbud om et Arbejde til tariffmæssig Betaling. Blandt de Garantier for, at dette Maal virkelig bliver naaet, som den højtærede Minister synes at skabe, er den Bestemmelse, jeg nys nævnedede, om Appel fra „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“s Side. Men naturligere forekommer det mig at ville være at gaa den Vej, som man fra den oprindelige Forslagsstillers, Poul Rasmusens Side, har været inde paa, nemlig at der sidder Repræsentanter for Arbejdsgiverne i selve Nævnet. Thi der er stadig den Vanskelighed ved Sagen, at Nævnet til at afgøre den Slags Spørgsmaal, som her er Tale om, ikke er upartisk, men

delvis Dommer i sin egen Sag. Nu er det mig bekendt, at den højtærede Indenrigsminister overfor lignende Henstillinger eller Tankers Fremsættelse har svaret: Hvad har Arbejdsgiveren overhovedet at gøre indenfor Arbejdsløsheds-kasserne? Her gælder Selvstyret, det er Arbejdernes egne Midler, og dem maa de virkelig have Lov til at bestyre selv! Det er i og for sig et Synspunkt, jeg finder ganske berettiget, og jeg forstaar ogsaa meget godt den Tankegang, der ligger til Grund derfor, men der er ikke Tale om, at man fra nogen Side skulde mene, at Arbejdsgiverne skulde være med til at raade over de Penge, som Arbejderne selv lægger til Side for at sikre sig mod Arbejdsløshed. Noget andet er, at man vel nok kunde indrømme Arbejdsgiverne en Kontrol. Det er ikke nok at indrømme dem en Appellationsret. Thi i det Øjeblik, de appellerer, er der Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, der er en forskellig socialpolitisk Opfattelse mellem de to Parter, saa at de stridende i det givne Øjeblik staar overfor hinanden med modsatte Opfattelser, og i saa Tilfælde er det ingen som helst Art af Betyggelse for en Arbejdsgiverforening at appellere til en Domstol, der udelukkende er sammensat af Modstandere. Derfor tror jeg, man paa en eller anden Maade maa have et Kontrollement indenfor Nævnet. Og det forekommer mig, at man fra Socialdemokratiets Side altid gerne indrømmer, at medens Flertallet skal have sin Ret og være regerende, skal de andre Interesser altid have Lov til at gøre sig gældende, de skal altid høres. Men hvis man nu af en eller anden Grund vedblivende vil mene, at Arbejdsgiverelementet principielt skal udelukkes, vil jeg dog henstille, at Staten, der oven i Købet er ydende overfor disse Arbejdsløsheds-kasser, og som derfor paa ingen Maade kan siges at være uvedkommende, da det altsaa delvis er Statens Penge, der ligger i Kassen, faar en Repræsentant f. Eks. paa den Maade, at Rigsdagen valgte Medlemmer til at tage Plads i Nævnet.

Jeg har endnu kun nogle faa Bemærkninger at gøre overfor forskellige Ytringer, som er faldne navnlig fra socialdemokratisk Side, da vi behandlede saavel dette som det foregaaende Lovforslag. Jeg maa da sige, at det under mig noget, at det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) fra sit Standpunkt overhovedet kunde inklade sig paa at forhandle om Indtægtsgrænser i denne Lov. Jeg hørte til min Forbavselse, at han